

Den skolske Kvinde paa Tjele.

Livsfortælling fra Reformationstiden

af H. F. Gwald.

Første Bog.

(Fortset.)

„Du skal ikke agte paa“, sagde Moderen med skælvende Røst, „hvad den onde Kvinde siger for at stutte sin Harm og tue dit Mod. Det bedste og ædeligste Blod flyder i dine Aarer; men det er en ond og arglistig Verden, vi leve i, Margaret! Al, give Gud og Jesus Kristus, at jeg turde fjæle mig i et Koster, dog endnu hellere, at jeg var død!“

Genete lagde sit trætte Hoved paa Puden, og hendes Taarer faldt, indtil hun omsider faldt i Søvn; men Margaret var saa optagen af sine egne Tankter, at hun ikke lagde Mærke til det, førend hun søgte Kulde. Hun kom til at tænke paa, at hun havde siddet faaledes meget længe, end hun selv vidste af. Hun rejste sig da sagte for ikke at vække Moderen, lyste sig ind paa sit Kammer og fastede sig paa sit Leje; men nu fik hendes Smerte Luft i hæftig Graad.

Med sin klare Forstand og sit faste Mod havde hun søgt at tænke sig ind i sin Stilling, som den virkelig var, hvis det var Tilfældet, at hun var et Slegfredsbarn. Hun tænkte nok til Samfundsløvens for at vide, at en sliq Plet paa hendes Hæder vilde være uafværlig; hun vilde aldrig kunne blive andet end en usri Kvinde, uærdig til sit Mænds og Kvinders Omgang. Stulde endog saa en god Mand, som Holmer Knud, være højmødig nok til at agte hende, vilde dog hans Standsfæller aldrig godfænde en sliq Forbindelse, havde Kirken end ti Gange velsig- net den. Hun vilde i Verdens Øjne kun være hans Frille, og hvor kunde en retskaffen Mand agte sin egen Væ- re saa ringe og byde den Pige, han elskede, sliqe vanærende Raar!

Da faldt en Tanke hende ind, som oprørte hende i hendes Inderside og afpresede hende bitter Taarer. Mon hun i Holmer Knuds Øjne var en staklets Vanbyrding, en Pige i usri Raar, med hvem han drev et leffærdigt Gante- spil, idet han gæbt vidste, at hun aldrig kunde blive hans Hustru? Hun havde ondt ved at tro det; men dog havde hendes Fæstelses onde Ord gjort et saa magtig Indtryk paa hendes aretare Sind, at denne mørke Tanke ikke vilde lade sig bortjage og efterlod en Vrod i hendes Hjerter. Hun søgte ligesom Grunden dæle under sig og henflyede til- sidst i sin Fortvivlelse i brændende Bøn under Guds Mo- ders Barmhertighed.

Hvort, da Dagen gryede, sov hun ind; men da hun den næste Morgen siddigere end sædvanlig vaagnede, og hun kom til at tænke paa Mattens haarde Sjælekamp, syntes hun, at hun var bleven meget ældre. Hun fattede vel atter Haab og bedre Mod; men hendes første, sorg-øse Ungdom var afsluttet, og hun syntes i sit Hjerter gennem faa Timers Smerte pludselig at være modnet til Kvinde.

Femte Kapitel.

Uld og Lam.

Det forudvarselde Uvejr blev til en tør Nordvest- storm, denne uvelkomne Forårsgæst, under hvis Tyranni vore Forfædre maatte lide lige saa godt som vi. Dog var der La og Søværne heds Borgens sydlige Længe i Urte- gaarden, som under sliqe Omstændigheder blev paaagtet af Høstet, naar det vilde drage frist Luft. Der fandtes i denne Urtegaard Spor af, at en af Hr. Mogens's Forfædre havde haft større Sans for den ædle Havestunst end han selv. Et Par gamle Væle- og Blommetræer havde faaet Lov til at blive staaende, siden de nu engang vare der, og de brede Buskumhætte, som indfattede den forstaaende Gang, slydte maaske for en stor Del den Nytte, de gjorde ved at træde i Stedet for Tøffnore til Tørring af Kvindernes fine Vævede, at de vare saa vel klippede. I det ene Kvarter var der nogle Urtebede, der Genete havde sørgt for at saa tilsaade, og i det andet Kvarters Hjørne et lille Blomstertal foran en gammel Spldebust, der stødte sig til Havemuren. Det var Mar- garet's Værelse; hun havde laabel sætte et Par Bønne under Spldebussen, og det var Havens eneste Lykthus. De to andre Kvarterer brugtes til Vægeplads; men naar Grøn- søvret ikke dækkedes af Læred, tumlede unge Knud Mo- gensen sig der, sagiede med Sværd, stak med Lans og stød til Maals med sin Armbrøst eller, naar han fik Lov til sliq Hærlighed, med en af Hagebæsserne.

Han var nu ogsaa den første paa Pletten og havde brugt Morgenstunden, som efter de Tidens Levevis be- gyndte Al. fire, til at sægte og brydes med sin Vegekam- merat, Kammerdrengen Henning. Dette var en lidet op- muntrende Selskabsfællelse for denne, fordi hvorten han eller nogen anden ung Mand der paa Eggen kunde maale sig med Knud i Styrelse, Behændighed og Vaabenfærdighed. Da Henning blev kaldt ind for at opvarte sin Herre, gav Knud sig til at slyde til Maals efter en gammel Eggestub ved Havemuren. Han var i fuld Gang dermed, da en lille, jernbeslagen Dør paa Borgens Ydermur, ved paa sine Hængsler og Margaret traadte ud til ham. Knud havde netop for sjette Gang sat Pilen næsten i den samme Plet og raabte muntert til sin Søster:

„Vel truffet, Margaret, ikke sandt?“

„Det er Legeværk!“ svarede Margaret med et blegt Ansigt og en mørk Mine. „Børn gøre kun Børnegernin- ger. Der iter meget, mens du leger.“

Knud havde sat Duntasten til Armbrøsten for at spænde den svære Staalbue paa ny; men nu lod han den synke og saa forundret paa sin Søster.

„Gj, Margaret!“ udbrød han, efter at han i nogle Øjeblikke havde stirret paa hende med aaben Mund, „du er lide opstaaet i Dag! Stak du maaske det venstre Ben først ud af Sengen?“

Margaret svarede paa hans Spøq ved at slaa begge

sine Arme om hans Hals og briste i Graad. Knud for- virredes, men blev blød om Hjerter, brugte Kælenavne til sin Søster, og da hun fremdeles graad, opstodede han sig selv og svor Havn over hver, hvem det saa var, der muligt havde kræntet hende. Margaret afstredede sine Taarer og drog ham hen med sig til Benken under Hyl- debussen. Da de havde sat sig, sagde hun:

„Jeg er et Barn som du, fordi jeg græder; men det maatte have Luft. Jeg og Moder have maattet bøde hadste Ord af Jaster endnu i denne Morgenstund, og Fader har endog saa forbudt os at give Svær paa Taktale. Vore nærmeste Frænder, Knud! ere ikke alene stolde i deres Hjer- ter imod os, men de ere vore argeste Fjender, og vor gen- fader staa paa deres Side og er imod os. Jaster fører Regimentet nu, medens vor Moder med Stam fjæler sig paa sit Kammer.“

Knud var ikke ganske uvideende om Sagens Stil- ling; men hans glade, barnlige Sind faldt gerne argere- lige Tanker fra sig. Han sølte nu, at hans Hjerter ganske var paa Moderens Side. Han elskede ikke sin Fader, der holdt ham fort og strengt og var meget lidet over sin egen Mndighed, saa Knud slet ingen Raadighed hode paa Gaarden. Det harmede ogsaa Knud, at uagtet han faaede som Margaret vare konfirmerede, og han selv var bleven værgelig eller som Væbner tendt værdig til at føre Vaaben, saa holdt hans Fader ham dog hjemme i streng Afholdenhed og nægtede ham at drage i en anden Adelsmands Værd, som Stik og Brug var for fri Mænds Spæner.

„Djævelen tage den Verdom, du der har sanket, er den ellers sand!“ udbrød han harmfuld.

„Den er saa!“ svarede Margaret med Vægt.

„Hvad gøre vi da?“ spurgte Knud.

„Det er Mænds Sag at handle, ikke Kvinders!“

svarede Margaret med en Matrones Værdighed.

Knud var imidlertid mere modig en smaaaarbig, og da han grublende saa hen for sig, sagde Margaret hæftig:

„Gaa til Fader og drag ham til Regnskab!“

„Og hente mig en Kindshest!“ spurgte Knud.

Margaret stampede med sin lille Fod i Jorden og rystede sine Brun, men kunde ikke hitte paa Raad. Knud genvandt imidlertid sin vante Ligeagret og sagde lundig:

„Grit og Maren drage bort i Dag, men vi blive. Fa- der er da at saa i Tale, om fornødent, Moder er strøbelig og taaler ikke Uro; hun drager sig derfor til hver Tid, naar sliq tan, ind i sit Kammer. Lad da Jaster gaa en liden Stund og slinge i Jibhuen og fiele og stoadre for Fader; det driver over som en Hagelbyge og lader Taget felt. Lad derfor ikke dette volde dig for stor Græmmelse. Søster!“

men tag dig snart igen et godt, let Sind til, som du havde før!“

Margaret herte taalmodig paa sin Broders kold- sindige Ord, som ikke undlod at gøre hende roligere, uagtet hun vidste med sig selv, at hun havde skjult den vigtigste Karsag til hendes Harm og Uvægselse. Hun undsa sig for at tale om den og vovede det heller ikke; hun kendte sin Broders Sind og vidste, at var han end godmodig og langsom til Vrede, saa blev dog gerne hans Harme uslyg- lig, naar den brød løs. Det er bedst, tænkte hun, at tie og afvente vor Stakne; vi maatte lige fuldt intet.

„Kom nu og prøv et Stub!“ sagde Knud, og Mar- garet, der var vant til at haandtere en Væbner, git mun- tert til Værket og genvandt med det ungdommelige Sinds Spændighed snart sit gode Lume. De bleve saa ivrige i deres Leg, at de ikke mærkede, at de bleve iagttagne. Thø- ger Løvenbalk kom langsomt gaende fra Gaardlaagen og standiede nu og da, idet han velvillig saa paa dem, og glædede sig over deres barnlige og muntre Færd.

„Dominus vobiscum, liberi cari!“ sagde han, da han var dem ganske nær.

De vendte sig om, og Knud bød ham Godmorgen med den Venlighed og Værdighed, han slydte sin ældre Frænde, Margaret derimod med større Tilbageholdenhed; thi gavdes der nogen Kærlig, Broder Vigand havde advaret hende imod, saa var det den frastaldne Korsbroder Thøger, der næst hans Taagen selv og tillige med Jørgen Sa- dolin, Tavens Svoger og senere Hyns første evangeliske Bisshop, og Stolens Rector, Jøsel Stønning, i Særdeleshed vare Genstand for de vidorgenfiste Papisfers ra- sende Hare. Da Thøger var Børnens Frænde, maatte der jo være Fare for deres Tro i hans Selvskab. Paa Grund heraf havde Broder Vigand maaget det saa, at Margaret i de senere Aar næsten aldrig fik Tillæse til at drage til Viborg, og i lang Tid havde hun kun set sin Frænde en eneste Gang. Knud derimod havde oftere været i Staden og besøgt ham. Knud lod i det hele til at være tem- melig ligeglad i aandelige Ting, ja endog uden For- stand paa de firkellige Stridigheder. Vigand saa vel hans Lunkenhed; men da han ikke ret kunde magte ham, lod han ham seje sin egen Sog og henvendte al sin Opmær-ksomhed paa Søsteren for at have des bedre Hold i hende.

„Prøv et Stub,“ sagde Knud til sin Frænde.

Thøger tog Armbrøsten, vejede den i Haanden, men stød den ikke af.

„Et dræbende Vaaben,“ sagde han, idet han gav Knud den tilbage, „dog ikke i min Haand. Du, Knud, er derimod, som jeg nns saa, en drabelig Vægslytte og kunde gøre Gavn for tre, hvis du drog i Leding.“

„Drager jeg i Leding,“ svarede Knud og saa stolt op, „da bliver det ikke som menig Vægslytte. Jeg vil føre min Faders Kærlig frem, og en Gang, naar Tjele bliver mit, mine egne.“

„Ros ikke Fjsten, før du har den paa Disten!“ sagde Thøger med Alvor. „Ike heller moa du gøre Regning paa din Faders Død. Kun Herren ved, hvilke Raar der da vente dig.“

„Mine Raar,“ svarede Knud, „ville da være som den slagne Vej. Dog har jeg ingen Sinds anset min Fader færre Dage, end Gud den Usommeligste vil unde ham, stont han ikke støtter stort om mig og holder mig i stor Afhængighed.“

„Vel, Knud,“ svarede Thøger, „jeg tiltror dig intet uden godt. En drabelig Krigsmænd stikker sikkerlig i dig. Vred nu der fejde løs,“ vedblev Thøger smilende, „der dog vil komme som en overfaldende Ulykte, og du havde fri

Raadighed, paa hvilken Side vilde du da stille dig? Vi de du da være den fangne Kong Kristjens Mand, ham som Almuen anfter tilbage, eller hans Broderføn Hertug Kristjens eller dennes Broders, unge Hertug Hans's?“

„Kong Kristjern den Anden,“ svarede Knud rask, „thlyk mig at bære Prisen fremfor sin Broderføn af same- me Navn; om Hertug Hans vil jeg ikke tale, da han kun er en lille Pøg.“

Det faldt ikke Thøger ind, at Knud maaske netop af Opsættighed holdt paa den Konge, hans Fader habede og frøgtede; men da han vidste, at Knuds Fader havde en særegen Grund til sit Hat, fordi den affatte Konge en Gang havde staaet ham imod i en Strid, han havde med sine Vænder, saa mindede han Knud om denne Kendsgæ- ning, dog uden at det gjorde noget Indtryk paa hans unge Frænde.

„Kong Kristjern,“ sagde Knud, „var i sine Velmagts Dage en hel drabelig Herre og førte sine Kærlig frem med Væ. Han var ogsaa en god Danstere; Hertugen er en Høflener.“

„Deus miserecorde tui!“ udbrød Thøger harmfuld, „hvorfra har du den Snak? Udsvang ikke disse tvende Hjerter af samme Mod, og ere os da paa den Vis lige nær? Hør nu min Mening, som er, at Kong Kristjerna var en troless Herre og hvorten den gamle eller den ny Være vedhængende. Han stiftede Tro, som man stifter Hjerter, naar hans verbaleste Forhold bød det. Hertugen er tværtimod tro i hver Handel, en retsindig, gudfrøgtig Herre, det rene Evangeliums sande Ven, vis og forstandig i denne Verdens Sager. Dog især fordi han er Guds og Luthers Ven, beder jeg til, at han maa blive Danmarks Koning.“

„Gud Herren,“ sagde Margaret, rødmende over sin egen Driftighed, „har mange Venner paa begge Sider. Jeg forværes ved at tænke over, hvem der ere de reite, hvorledes Herren vil stille og dele dem imellem.“

„Gj, Margaret!“ udbrød Thøger med et lidligt og aandsfuldt Blik paa sin unge Frænde, „du tænker over din Alder. Dog lad dig ikke forvirre, men naar din Time kommer, saa vælg frejdig, som din Samvittighed tilfiger dig og uden at agte paa Mennefter!“

„En fær Tale her føres!“ sagde pludselig Broder Vigand, hvis Nærværelse de i Samtalens Jver ikke havde mærket; men det var hans Bane at liste om og vise sig uformodet, saa tun Thøger og ikke de unge overrastes ved hans uventede Tilfættelse.

„Vi gjorde ikke Regning paa Lurere,“ svarede Bro- der Thøger høft, ingenlunde misfornøjet med Udfigten til en Dyst med denne arge Papisit.

„Lurere er jeg ikke,“ svarede Vigand koldsinbig, „naar det gælder Knud Mogensen og hans Søster, hvis Sjæle jeg er fat til at vogte.“

„Nu,“ sagde Thøger harmfuldt, „da tør man haabe, at et Mirakel er slet, og at en Uld kan vogte Lam uden at ride dem snder.“

„En Uld,“ vedblev Vigand med urokelig Koldsinbig- hed, „maa jo en helig Kirstens Mand thlykes at være i en Katters Øjne. Jeg herte før, at I talte til de unge om den ny Være, og det er da min Stlydighed plat ud at forbyde eder at føre sig formæsselig Tale her og indsnige Vantroens Gisti i de unges uforberedede Hjerter.“

„De have dog haade Fader og Moder!“ udbrød Thø- ger, „stont man stundom fristes til at tænke, at de mangle disse naturlige Væsttetter.“

„I skal nu saa at mærke,“ sagde Vigand med et Smil, „at de ikke faane sliq Værn. Jeg staa her paa Hr. Mogens's Befaling, som lod, at jeg stulde gaa her ned og vaage over, at I ikke foresnattede hans Børn kærter og gættelig Tale.“

„Du lyver, din arge Stalk!“ raabte Thøger forbitret.

„Nu,“ sagde Vigand med et habefuldt Blik, „saa hør da all. Han søjede til: mag det saa, at Thøger snarest drager af Gaarde!“

„Det har Fader aldrig budt eder gøre!“ udbrød Knud harmfuld, idet Margaret til Vigands store Vægselse hjemmede i med og stræbte at formilde sin kræntede Frænde.

„Var jeg nu en fremfusende Tabe,“ sagde Thøger, „rystede jeg Stødet af mine Fødder og vandrede herfra. Nu agter jeg dog først at høre det uhyvelste Budskab af min Frændes Mund, og det stulde bedrøve min Sjæl, har han virkelig vist en Gæst med Stam af Gaarde, hvad der kun vilde gøre ham selv, ikke mig ringere.“

„Nu løber jeg for at hente Fader hid,“ raabte Knud og forsvandt i samme Nu.

„Hr. Mogens,“ sagde Vigand hurtig, „hød mig vis- selig ikke at sige saa, dog var det hans Tales Mening. Jeg gjorde det da, idet jeg saa, at det var trængende fornødent.“

„Du Stalkesje!“ udbrød Thøger, „som forvender Sandheden og drejer Retten med Sneydighed og Svent. Sliqt lærte du og dine Lige i eders fule Klofter, men intet godt. Fanden værges for sine, og her i min Frændes Hus har du nu fundet et godt Madfæ. Njerven giver da Smiger for Smærmad! Dog det vilde være mig lige kært, om du tvætes i Født, havde du kun ikke fanget Held til at fordrøve de unges Sjæle. Ingen Sunde lader jeg mig indbilde, at du er her alene i en Hensigt, du trods din Vidfarelse dog turde talde oprigtig og god. Jeg tender dit Aggte, du var et af de sorte Faar i Flokken. Dog der vaager en Gud! Han stal omsider vide at finde dig paa dine Sneygesje.“

Broder Vigand blev dødbleg. Maset svogtede ham nogle Øjeblikke, men da han genvandt det, blev hans Selv- herredømme og Sneydighed sig selv lig. Han gaa intet Svær og gjorde intet Forsøg paa at retfærdiggøre sig; men da han saa, at Margaret var i Færd med at gøre Thø- ger Følgelast ud af Urtegaarden, talde han paa hende.

„Margaret!“ sagde han med sin dybe Stemme, der kælvede af indre Bevægselser, „tom hid til mig! Du ser og hører nu selv, hvor ond denne Mand er. Vil ogsaa du svigte din Skælehyrde og Ven, der Dag og Nat beder for din Frelse?“

Saa stor var hans Magt over Margaret, at hun ad- lød hans Bud og git hen til ham. Hun var jo opført, at en Kirstens Tjener og viet Præst, som Broder Vigand, i og for sig og ganske uden Hensyn til hans Værdighed eller Uværdighed var udruset med en stor aandelig Magt, der var ham givet fra oven. Men hun troede heller ikke paa de svære Bestyldninger, Thøgers Ord hentydede til, om hun end paa Grund af den store Kræntelse, Vigand i sin Jver for hendes Sjælelevel havde tilføjet hendes Frænde, undstlydte Thøgers uslyrlige Harm. Vigand tilføvlede nu Margaret en Formaning, medens Thøger med et smer- teligt Udtryk i sit djarve Ansigt vendte sig bort og forlod Urtegaarden. Netop som han var kommen ud paa Gaard- vejen, kom Knud med sin Fader samt Erik Storm og Ma- ren. Hr. Mogens saa højt opbragt, men tillige noget for- legen ud. Han raabte straks paa Vigand, som med Mar- garet ved sin Side vilde hjerne sig, men nu ogsaa kom til og git Uvejrret i Møde med frat Pande.

„Hvilkens usindig Udsvær af dig,“ sagde han til Vi- gand, men i en mere lemfældig Tone, end men efter hans hæftige Tilføttelse og hårde Mine stulde have ventet, „at krænte min Gæst og gode Frænde ved sliq Uhyvelshed og digte Vrinder og Bud, som jeg ingen Sunde har over- draget dig? Lag Vægt derpaa, Thøger! I maa regne Broder Vigand hans Nidkerhed til gode, som er løben af med ham. I gæstlige Mænd ere jo alle i disse Tider, som om I vare stufne af Væmsfer.“

„Oho, Mogens!“ sagde Thøger med et bært Smil. „I er rent galt paa det, hvad heller I lader saa. Med vel- beraad Hu og stor Koldsinbighed har denne forløbne Dig- gerbroder kræntet mig paa eders egen Grund. Her er paa ingen Vis Tale om Overlelse.“

„Thøger Løvenbalk taler Sandhed,“ sagde Vigand og hævede Hovedet. „Som den hellice, almindelige Kirkes Forfægter paa dette Sted vedgaar jeg uden Stly min Men- ning, som er, at jo før denne Kærlig forlader Tjeles Grund for ingen Sunde mere at vende her tilbage, des bedre for eder, Hr. Mogens! og for os alle. Vil I for dette Ord's Stlyd jage mig af Gaarde og undbrage mig eders gode Værn, som jeg lige fuldt tatter eder for, saa længe I undte mig den, saa er jeg rede til at vandre herfra og lide for den gode Sags Stlyd.“

Hr. Mogens var øjensynlig i den største Vaande, men i Margarets Blik stod at lase Beundring over hendes Striftesfaders Kærlig og Rebetonhed til at lide for sin Tro. Hans Ansigt og Holdning udtrykte ogsaa i dette Øj- blik en Fasthed og Sjælskraft, som var vel stillet til at blende uerfarne Øjne og en ungdommelig Indbildnings- kraft. Margaret saa en Martyrs Sjælsbøjsked der, hvor der kun fandtes naturligt Mod og klog Udregning, opildnet af det mest giftige Had.

Men nu hødte Vigand Lønnen for, at han i denne Morgenstund og hver Gang Erik Stram og hans Hustru gæfede Tjele, havde gaaet dem under Øjne. Han havde allerede, inden han kom ned i Urtegaarden, høft en Sam- tale med dem, og de havde paa ny faaet Vished om, at han var en forstandig og velindet Mand, det vil sige, at han stod ganske paa deres Side og delte deres Mening om deres Broders og Svogers hæftige Forhold. De traadte nu begge mæglende op, men dog saaledes, at man maatte, at de vilde værges for Vigand. Maren gjorde det med en Jver, som inden føje Tid, da der stete et uforudset Om- slag med hende, høftig stulde angre hende og volde hende Vænderi.

Dog medens de alle talte i Munden paa hverandre og forvirringen tiltog, huggede Thøger selv Knuden over ved tort og godt at udtale, at nu git han.

„Det er mig høftig imod og bedrøber mig saa saare,“ sagde Hr. Mogens, „at I forlader mit Hus i Vrede. I maa ikke tro, at Mogens Lavridsen satte sliq Plet paa sin Væ, at vife en Gæst, endlige en nær og god Frænde som eder, af Gaarde, og det har heller ikke nu været i min Tante.“

„Det være, som det nu være vil eller kan,“ svarede Thøger med Kulde. „Lige fuldt gaar jeg og træder ingen Sunde mere under den Mænds Dag, der tillutter sit Hjerter og tilstopper sine Øren for sine egne, mens begge Dele til hver Tid ere aabne for en forløben Papisit og fordrøben Diggerbroder, som han der staa. Et skal I dog høre endnu, Mogens. Vøgt eder for denne arge Stalk! Jag ham af Gaarde og slaa ham med Vagdrønen, det første I kan, da vil I føle stor Lindring og Kærlig i eders Hus. Og saa være Herren med eder, eders Hustru og Børn, nu og evindelig!“

Derpaa vendte han sig brat og git. Knud, for hvis Hjerter Thøgers djarve Ord havde været en Tilfredsstillelse, saasom Broder Vigands store Mndighed i Huset alt længe havde vaqt Rag hos ham, lide efter ham, standiede ham og bød ham med oprigtig Beklagelse af det fore- faldne et hjerteligt Levele. Selv hos Margaret fik Hjerter i dette Øjeblik Bugt med alle hendes Striftesfaders For- maninger; hun lom ogsaa til og bød Thøger sin Haand til Afsted. Dog deres Fader, som var bleven dybt kræntet ved Thøgers djarve Afstedsvær, talde dem bært tilbage, og de maatte da lide.

De bleve alle staaende et Øjeblik og saa efter den bortdragende. Nu brød Vigand Tavsheden og sagde med et fanatisk Øsknt i sine mørke Øjne, og idet han slog Kors for sig:

„Vage, Satanas! Vig bort, du onde Mand! Guds hellice Moder og alle Helgene stærke min ædelige Velynder og fri ham og hans Hus for alt, som er ondt, især for det fule Kærteris Besmittelse!“

Denne Beværgelse faldt Erik Stram lidt for Brystel; men hans lutherske Jver var dog ikke stærk nok til at drive ham til at fremføre nogen Protest. De git alle tabte til- bage til Gaarden, og efter at Erik og Maren vare blevne bedværlige, stilledes de i den bedste Fortsættelse og med mange Takfælsger for nydt Gæstfrihed fra Hr. Mogens, brød op med deres Svende og drog ad Viborg til.

(Fortætt.)

* Gud være med eder, fare Børn.

* Gud forbarmelig over dig!